Μ. ΠΕΜΠΤΗ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2008
n.49
08
ΠΟΝΤΙΚΙ art

Του Μάκη Μηλάτου

Ένα ξωτικό κυκλοφορεί ελεύθερο

Η Ντιαμάντα Γκαλάς επιστρέφει στην πατρίδα για μια συναυλία με διασκευές κυρίως «καταραμένων» τραγουδιών

Δεν είναι απαραίτητο να συναμωτήσει το σύμπαν για να γίνουν οι σωστοί συνδυασμοί, η ξεχωριστή δημιουργία είναι ορκετή. Πριν από δυο-τρία χρόνια η Ντιαμάντα Γκαλάς, που είναι ελάχιστα γνωστή στη χώρα μας, βραβεύτηκε για τη μουσική της δράση με το βραβείο «Demetrio Stratos» - μια εξέχουσα Ελληνίδα κερδίζει ένα βραβείο που θεσμοθετήθηκε στη μνήμη ενός μεγάλου Έλληνα, ο οποίος είναι παντελώς άγνωστος εδώ αλλά στην Ιταλία τον δοξάζουν. Μπορεί η χώρα της καταγωγής τους να μην τους ένωσε ποτέ, να μην τους ξέρει καν, αυτοί όμως «συναντήθηκαν» εμείς μας. Η γενναιοδωρία της τέχνης αάντα θριαμβεύει, η ελληνική μικροπρέπεια δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα ούτε κι αυτή τη φορά. Η Ντιαμάντα Γκαλάς, μια Αμερικανίδα που τρέχει στις φλέβες της σίμα από τη Μάνη, επιστρέφει και πάλι αταν τόπο της. Έτσι εξηγούνται όλα... Αυτό το ξωτικό της αβανγκάρντ και της διεθνούς ποπ, με την υπερατική φωνή και την πληθωρική έκφραση, που έχει κάτι από τη Μαρία Κάλας, την Ειρήνη Παπά, τη Μελίνα Μερκούρη και τις μοιρολογίστρες της Μάνης, θα 'θελε να τραγουδήσει όλα τα τραγούδια από το «Ρεμπέτικο» του Ξαρχάκου, εκτιμάει τη Σωτηρία Λεονάρδου, τους ρεμπέτες και τους μουσικούς του μπλουζ - δεν είναι άλλωστε τυχαίο που στο ρεπερτόριό της υπάρχουν και τα δύο αυτά μουσικά είδη. Στις 2 Μαΐου η Ντιαμάντα Γκαλάς θα είναι και πάλι εδώ (για πέμπτη ή έκτη φορά, νομίζω) για να μας παρουσιάσει το καινούργιο της άλμπουμ «Guilty, Guilty, Guilty», έναν ακόμη δίσκο με διασκευές «καταραμένων» τραγουδιών που, ως γνωστόν, είναι η μεγάλη της αγάπη. Με μια διάθεση ανατολίτικη, σαν να τραγουδάει ρεμπέτικα, η Ντιαμάντα Γκαλάς ερμηνεύει με τον μοναδικό της τρόπο το «Ο Θεός» του Ράλφ Σπάνλεϊ, το «Long Black Veil» που έγινε γνωστό από τον Τζόνι Κας, το «Heaven Have Mercy» που είπε η Εντιθ Πιαφ, άλλο και το «Time (Interlude)» με την Τίρι Γιαμο. Τραγούδια πάθους, έρωτα και θανάτου, που μας παραπέμπουν στο ωραιότερο σύμπαν στο οποίο φιλάκεται να ταξιδεύει χρόνια τώρα η μεγάλη ερμηνεύτρια, η Ελληνοπουλάο απ' το Σαν Ντιέγκο που έμπλεξε με την τζαζ, το μπλουζ, τα γκόσπελ και το ρεμπέτικο, με τη μουσική του ιάνη Ξενάκη και του Βίνκο Γκλίμποκαρ και με την ποίηση του Μπαντλέρ και του Παζολίνι. Κι αν αναρωτιέστε τι τη συνδέει με τα πάτρια εδάφη, σημειώνουμε ότι εκτός του ότι έχει ερμηνεύσει ελληνικά τραγούδια κι έχει ταξιδέψει στη Μάνη, το 2004 κυκλοφόρησε το άλμπουμ «Θαύκαρας, Will and Testament», ένα ρέκβιεμ για τη γενοκτονία Ελλήνων και Αρμενίων από τους Τούρκους. Η σκηνική της παρουσία και ο ερμηνευτικός της τρόπος παραπέμπει στις αρχαίες τελετές, σε μάγισσες και ξωτικά, θυμίζει ιέρεια ναού που ξεστομίζει χρησμούς, μια χαροκαμένη μάνα στην Παλαιστίνη, μια μοιρολογίστρα από τη Θράκη. Οι παλιότεροι θα θυμούνται την εμφάνισή της στον Λυκαβητό, εκεί πάω ένιαφεν δεκάδες κεφιά για μια μουσική τελετή που δεν είχε προηγούμενο. Από τότε η Ντιαμάντα Γκαλάς κέρδισε παγκόσμια αναγνώριση, συναντήθηκε με τον κινηματογράφο (Κόπολα, Γουές Κρέιβεν, Όλιβερ Στόουν, κ.ά.) και ανέπτυξε ιδιαίτερη δραστηριότητα για το AIDS, θρηνώντας έτσι τον χαμό του αδερφού της από την ασθένεια. Οι θεωρητικοί λένε πως μπορεί να τραγουδήσει τέσσερις οκτόβες, εγώ λέω πως είναι μια ιδιοσυγκρασιακή ερμηνεύτρια, μια μάγισσα του μπλουζ και του ρεμπέτικου, μια γυναίκα που γεννήθηκε για να θρηνεί και να τραγουδάει για να πρακτο(ά) αλάει ή να ξορκίσει τον θάνατο. Σε λίγες μέρες η Ντιαμάντα Γκαλάς (η Διαμάντω όπως έχει εξελληνιστεί το όνομά της) θα βρεθεί στη σκηνή του Παλλάς κι αν ένα παγωμένο ρεύμα αέρα σας χτυπήσει καθώς θα περιδιαβαίνετε την γαιτονιά, θα ξέρετε πολύ καλά πια «σκοτεινά» πνεύματα έχουν έρθει μαζί της.

* Επειδή αναφέρθηκα στον Demetrio Stratos, καλό είναι να φάξετε λίγο γι' αυτό το όνομα και για τη μουσική του δράση στην Ιταλία. Έστω και στοιχειωδώς πρέπει να γνωρίζουμε τους πραγματικά σπουδαίους Έλληνες. Με την πρώτη ευκαιρία πάντως θα επανέλθουμε κι εμείς.